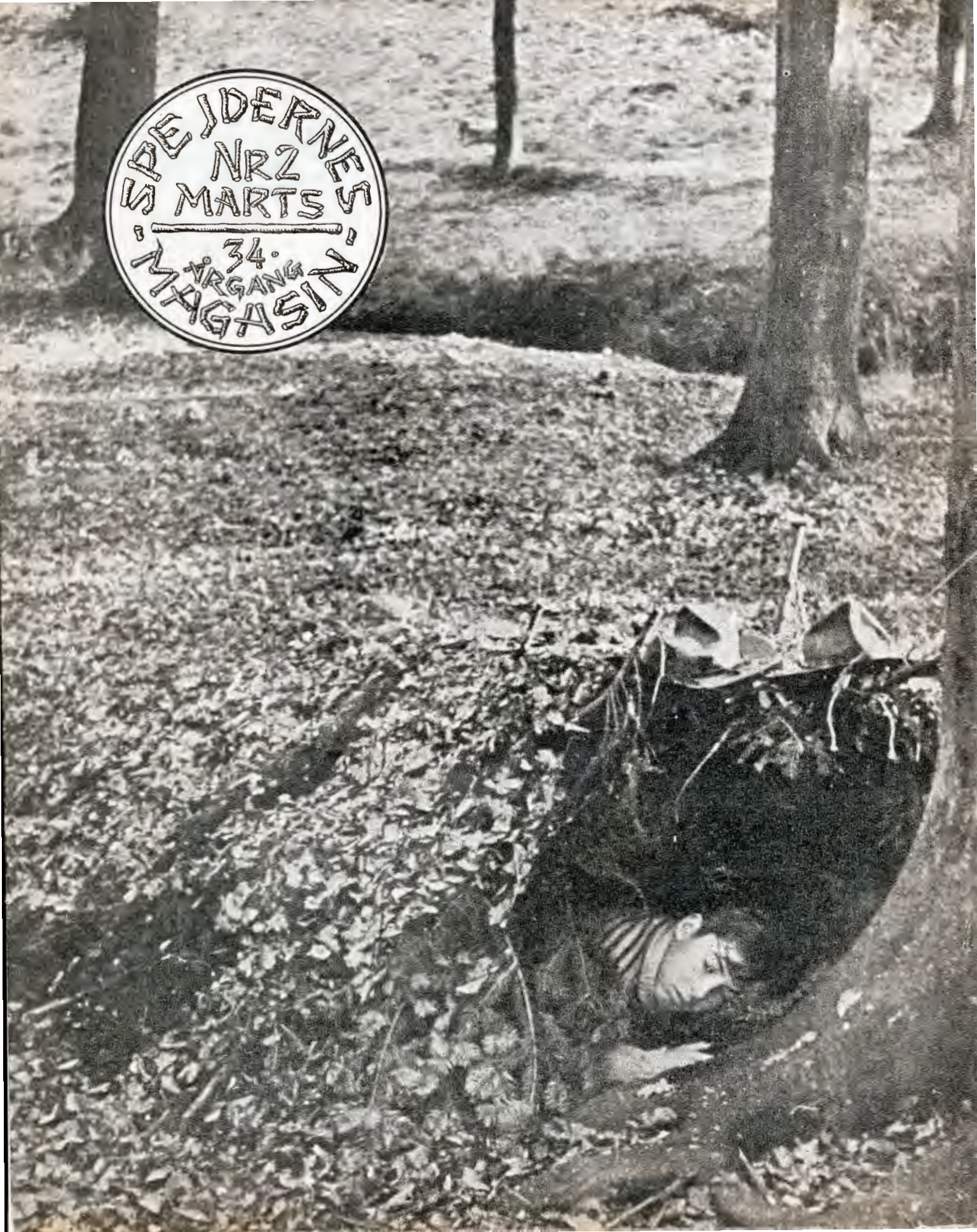
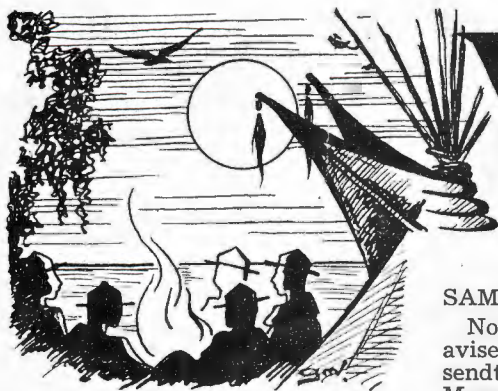

Ved lejr bålet

SAMUEL MORSE

Nogle af jer har måske læst i aviserne, at den danske konge har sendt et maleri, malet af Samuel Morse, til en udstilling i Amerika. Sagen er nemlig, at denne mand, der opfandt den elektromagnetiske telegraf og det telegrafalfabet, der hedder Morse-systemet, var tegner og kunstmaler. Det var i 1832, han opfandt det, og hans Morsealfabet er stadig det, der bruges mest indenfor telegrafien.

Mange af jer synes måske, at det er noget af det vanskeligste at lære til prøverne, men sætter man sig for at lære det sammen med en kammerat, går det nu ret nemt, og man kan have megen fornøjelse af det, både ved at sende med lommelygte og med fløjte. Man kan efterhånden få en meget stor færdighed i det.

Jeg husker engang, hvor jeg havde gavn af Morsetelegrafering. Vi

var på spejdetur i Lapland, patruljerne gik hver af sine ruter og mødtes om aftenen, og da min patrulje havde haft en særlig opgave undervejs, kom vi senere til lejrpladsen end de andre. Da vi nåede i nærheden af den, var vi skilt fra dem ved en bred bjergbæk, der dannede et lille vandfald, som lavede en sådant spektakel, at vi ikke kunne høre, hvad de på den anden side søgte at forklare os.

Så begyndte de at morsesignallere med flag og derved fik vi besked om, hvor langt vi skulle gå op langs bækken for at finde et vadested. Det sparede os for selv at foretage en undersøgelse, og da vi var ret trætte efter den besværlige dagsmarch, var vi svært glade for at have været i stand til at aflæse meldingen.

W. H. H.

VALBY DIVISION

har haft en glimrende ide. Den har gennem mange år haft forbindelse med Malmø Scoutkår, og så fandt den på, at den selv skulle lave Malmø Scoutkårs årlige turnering i Nordsjælland, og Malmø Scoutkår året efter lave Valby divisionens turnering ved Malmø. Denne sidste turnering fandt sted i 1949 og i Malmøspejdernes blad har en af deres førere skrevet et stykke om de danske spejdere.

SVENSKERNES BEDØMMELSE

Han finder, at de danske patruljer havde mere stram disciplin end de svenske patruljer, men at dette giver en lethed i arbejdet. En dansk patruljefører ved med 90 pct. sikkerhed, hvor han har sine spejdere, og det giver effektivitet i arbejdet.

Hvorledes patruljeånden er, siger han, kan man jo vanskeligt bedømme, når man ikke selv er med i patruljen, men hvis han skal udtale sig derom, må han sige, at patruljerne arbejdede som en **enhed**, under patruljeføreren ledelse.

Om lejrtilivet skriver han, at de danske patruljer er dygtige og tålmodige i arbejdet. De forskellige arbejder var robuste og formålstjenlige. De opfyldte deres bestemmelse fortræffeligt som kogesteder, grydestativer og tallerkenrækker og var ikke bare noget, der var lavet alene for at skaffe points. Teltene stod fint med stramme barduner, og teltordenen var mønstergyldig.

Det må jo siges at være en fin bedømmelse af danske spejdere, og Valby divisionens patruljer fortjener tak, fordi de har hævdet de danske farver så godt. Jeg vil ønske, at enhver dansk spejderpatrulje kunne få en lige så god bedømmelse ved de kommende forårsturneringer. Lejrtilivet har jo altid været danske spejders stærke side, og er det forhåbentligt også den dag i dag.

Marts

Ejby ved Roskilde

Danmarks Naturfredningsforening

Sidste sommer afholdt Nørrejylland division en jamborette i Rold skov. Til brug under en af øvelserne lånte divisionen af redaktøren af SPEJDERNES MAGASIN — Torben Wolff — en del af de ting, han havde haft med hjem fra sit tog med »Atlantide« langs Afrikas vestkyst i 1945—46.

Det drejer sig om: 5 afrikanske dolke i røde skindskeder med bastvævning, 1 abeskind, 1 servalskind (stor, plettet afr. katteart), 1 udskåret kvindehoved i ibenholt, 1 stort, vævet afrikansk tæppe (hvidt og blåstribet), 2 kaskelottænder (ca. 15 cm lange), 3 rævehaler m.m.

Endelig blev også udlånt Gilwell-hyttens store, afrikanske tam-tam, der stammer fra samme ekspedition; der er ca. 50 cm lang og 30 cm i diameter. Tam-tam'en er krukkeformet, og der er et »øre« på den ene side til at hænge den op i; den er massiv i bunden.

Efter jamboretten blev disse ting sendt i en kasse fra Jylland til adressen »Det Danske Spejderkorps«, Lillerød station.

Da kassen skulle afhentes, meddelte jernbanestationen, at den allerede

Hvem kan hjælpe?

Torben som medicinmand — med de fleste af de nu bortkomne ting.

lerede var udleveret til en spejder, men Torben har ikke siden hørt noget som helst til sine sager.

DER KAN VÆRE SKET TO TING

Enten er kassen virkelig blevet udleveret til en spejder. Han bedes derfor snarest sætte sig i forbindelse med korpskontoret og meddele, hos hvem tingene befinder sig.

Eller også er kassen blevet udleveret til en ukendt person, som uretmæssigt har beholdt genstandene. Han gør sig derved skyldig i strafbart tyveri eller bedrageri.

HJÆLP TORBEN

med at få sine ting igen. I jeres daglige spejderarbejde træner I jeres sanser ved kimsleg, sporinger, signalementsopgaver, højde- og afstandsbedømmelser o. s. v. Her er en lejlighed til at vise, hvad I duer til, når det virkelig er alvor og gælder noget. Særlig spejderne i Frederiksborg Amts division og Storkøbenhavn anmodes om at holde øjnene og ørerne åbne.

Hvis I ser nogen af de ovennævnte genstande eller hører om nogen, (sluttes side 27)

Uden for sneede det tæt. Otto sad ved bordet ved vinduet og læste med runde øjne og røde kinder i en spændende kriminalroman. Da han havde læst bogen til ende, lukkede han den med et lille suk og så drømmende ud af vinduet.

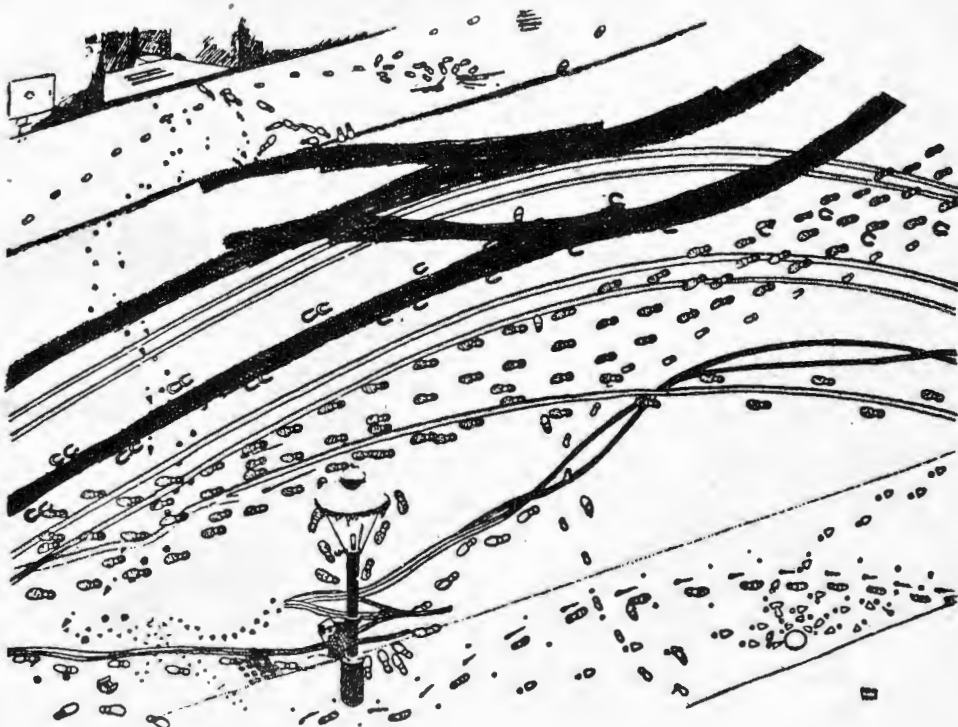
— Sådan en detektiv er dog en gevaldig karl, tænkte han, han behøver kun nogle få holdepunkter, ud fra hvilke han kan drage sine slutninger, som til sidst fører til opklaringen af hele historien.

Pludselig lagde han mærke til, at det var holdt op at sne; den nyfaldne tøsne havde lagt et tyndt hvidt dække over gaden neden for vinduet, og han så, hvorledes der allerede fandtes en masse spor i sneen. Da Otto var spejder, fandt han hurtigt på, at han ville prøve sine evner som detektiv og læse ud fra sporene i sneen, hvad der var foregået nede på gaden, mens han havde siddet og læst.

Prøv du nu også, om du ved hjælp af tegningen kan løse opgaven og danne dig et indtryk af, hvor mange og hvilke personer, der har passeret, og hvad de har foretaget sig, hvor mange køretøjer osv. Det er ikke nemt, siger jeg på forhånd, men bagefter kan du jo så sammenligne dine resultater med Ottos; de gengives på side 24.

HVAD SNEEN AFSLØREDE -

Især for skovmænd og andre dygtige sporjægere

»Sporfinder« hjælper dig med STJERNEPRØVERNE

Når du ser på dit ulvekort for at undersøge, hvor mange kryds du mangler til stjernerne, er der vist hver gang et eller andet, du springer over, fordi du finder det svært. Sagen er imidlertid den, at ingen af prøverne er så svære, at du ikke kan klare dem — de kræver blot i nogle tilfælde, at du lægger alle kræfter i og ikke giver tabt. Vi vil nu her i JUNGLE-NYT snakke lidt om stjerneprøverne. Følg med — måske kan vi give netop dig et tips, så du går løs på de for dig lidt svære ting med fornyet energi.

Vi begynder med det allervigtigste — det som står øverst i 1. stjernens prøver:

God ulvemæssig opførsel.

En rigtig ulv er en dreng, som er høflig og hjælpsom, og som viser et glad ansigt, selvom noget går ham imod. Han er en rask dreng — han kan også lave sjov og støj,

— hjælpe at bære pakker

ALLE TOLV DUELIGHEDSTEGN

har disse tre dygtige ulve taget:

BF Hans Werdelin Larsen, Sct. Mikael flok, H.D.K., København,
BF Klaus Elbæk-Jørgensen, 2. Haderslev flok,
Ole Henning Olsen, 1. Gjentofte fl.

men han forstår at vælge de rette steder og tidspunkter hertil — og så holder han sit ulveløfte.

Jeg ved, at der er ulve, som finder det svært at holde den del af ulveløftet, som siger: Hver dag at gøre en lille ting, som kan glæde eller hjælpe en anden. Hvis man imidlertid forstår at bruge sine øjne, opdager man hurtigt, at det er endog meget let at holde denne del af ulveløftet. Her er nogle forslag:

Vær altid rede til at bære tunge

Numa bærer koksspanden op for mor!

ting, til at overlade en anden din plads i en overfyldt sporvogn eller tog, til at vise folk vej — følg dem om fornødent så langt, at du er sikker på, de ikke går forkert, vær rede til at åbne døren for andre, til at hjælpe børn, gamle og blinde over gaden, til at fodre dyr om vinteren o.s.v.

Endvidere sørger en rigtig ulv for at gøre sig nyttig, således at han sparer andre for ulejlighed, han reder sin seng, børster sit fodtøj, vasker op, løber byærinder, passer sine mindre søskende og meget andet. Alt dette kan du naturligvis ikke gøre upåklageligt lige med det samme, men hvis du gør dit bedste og ikke giver tabt, vil det alt sammen blive bedre og bedre for hver dag, der går, og dine omgivelser vil ikke være i tvivl om, at du er en rigtig ulv.

— hjælper at vaske op

PETER ULVEUNGE FØLGER »BOB« I TYKT OG TYNDT

De første ulve i Danmark

Et 30 års minde

De første 11 ulveunger i Danmark, fotograferet i 1920, altså for 30 år siden.

Så er det altså 30 år siden, »Vedels Egne's Ulveflok« — og dermed ulvekorpsen — officielt blev til. I virkeligheden begyndte vi over et år tidligere i »5. By«, men det var hele tiden meningen, at flokken skulle følge med de spejdere, der under Aage Jørgensens ledelse gik ud af »5. By« og dannede den ny trop »Vedels Egne«.

Det begyndte rent ud sagt med 2 ulveunger; resten havde fået mæslinger! Vi var meget alvorlige, da vi sad og talte sammen om det nye, spændende, vi skulle starte. Det var hovedsagelig spejderbrødre fra alle yderkanter af København, der mødtes i »Junglehulen«, et stort kvistværelse på kasernen på Artillerivej. Vi arbejdede lige efter »Ulvbogen«, som den daværende spejderchef Lembcke havde oversat, og de engelske ulveblade. Mærker var der ikke noget af, vi måtte selv sy os nogle i begyndelsen, og så gik vi over til at bruge de engelske en tid. Nu kan man slet ikke forstå, at folk vendte sig om og stirrede efter de grønne ulvehuer, men de vakte en enorm opsigt. Man var dybt forarget over, at jeg som pige viste mig sammen med drengespejderne. Der var såmænd et par ældre damer, der gav mig besked om at gå hjem til min mor og ikke opføre mig så upassende!

Blandt andet den dag, vi sammen med spejderne samlede tøj ind til wienerbørnene. De 8 ulveunger slæbte nogle og tres bylter tøj ned til trækvognene. Det var første gang, ulveungerne hjalp til med en stor good-turn. Vort lokale lå dejlig frit, lige ved de store fællede, så vi tog nogle pragtfulde ture rundt på Amager, der da endnu var landlig. Somme tider red jeg en tur på et par mil og lagde konfettispor,

tog hjem og hentede ulvene og lod så dem finde ud af, hvor jeg havde været henne. Gang var vi helt ude på de yderste »koklapper«, øerne, der ligger ganske lavt over vandet mellem Amager og Sjælland. Vi var optaget af at studere fugle, da vi pludselig opdagede, at vandet steg stærkt. Nogle af ulvene havde klædt sig af og pjaskede; de måtte hurtigt tage tøjet under armen, og

Sådan så ulvene ud for 30 år siden.

så vadede vi, så hurtigt vi kunne, ind mod land. Det var lidt af en forskrækkelse, men det er heller ikke tit, at vandet laver det nummer. Jeg har dog oplevet een gang til, at vandet kom brusende ind om benene på hestene.

Nogle ulveunger er praktiske — andre er det ikke: På en af de første ulveture var der en noget ubehjælpelig dreng, der til frokosten let stammende holdt sit æg frem og spurgte, hvordan han skulle få hul på det uden ske. »Sådan!« sagde en, der var lidt hurtig i vendingen, og slog

det rask mod hans pande. — Resultatet var overvældende, for ægget var blødkogt, og det er slet ikke nemt at vaske af med frostsne!

På samme tur var der et eger, der ikke alene skældte os ud, men også begyndte at bombardere os med bog.

De første ulveunger var ikke vant til at færdes i København. Vi fulgtes derfor i begyndelsen ad til Rådhuspladsen, hvor de fordeltes i de rigtige sporvogne.

En dag var der en vred ulvefar, der temmelig længe efter ringede og spurgte, hvorfor hans søn ikke var kommet hjem. Forklaringen var denne: Ulveungen vidste, at spejderne skal være ridderlige og opmærksomme og prøve at hjælpe gamle mennesker. Da han havde kørt et par stoppesteder, var der en gammel dame, der var meget ulykkelig over ikke at kunne få plads på sporvognen. Han stod straks af og gav hende sin uden at tænke på, at han derved gav sin familie en ordentlig forskrækkelse. Han havde nemlig ikke flere kørepenge og boede en halv times gang udenfor det sidste sporvognsstoppested i Valby, så han måtte gå hjem, og det tog sin tid. Det er slet ikke altid så nemt at vide, hvad man skal gøre. Det gælder om at tænke sig om og så gøre sit bedste.

God jagt!

»RAKSHA«,
»Den gamle Ulv.«

Der samles tøj ind til wienerbørnene.

„VARSKETØJET“

Fortælling af Michael Derring

(Efter »The Scout«)

»Det er vel nok noget af det mest!«
Martin Raybold, eneste søn af doktor Raybold i landsbyen Willow Green, lo ved sig selv, mens han tog et overblik over sit værk.

I vinteraftenens tusmørke skimtedes en tøjsnor, udspringt mellem to træer. På snoren hang en pjaltet blå- og rødtribet skjorte og flagrede mellem resterne af et par strømper. Et vådt håndklæde, laset og slidt til ukendelighed, vajede ved siden af et beskidt og flået lommestørklæde. I midten hang udstillingens fornemste pryde, som engang havde været et par underbukser, men nu var en pjalt med lap på bagen og det ene ben revet af. På disse havde Martin anbragt en stor plakate med ordene: »VORT VARSKETØJ«.

Det var et pragtfuldt syn. Martin klukkede af fryd, da det ensomme underbukseben viftede i brisen.

Folk skulle nok glo på præstegårdens »varsketøj« i morgen! Snoren kunne let ses fra vejen, men var skjult fra huset af nogle træer.

»Min varsketøjsregning er madet stor!« mumlede den respektløse dreng med en nøgagtig efterligning af præstekonens tonefald, idet han klatrede over stakittet. Han rettede sin lommelygte mod tøjsnoren; de hæslige klude sås tydeligt fra vejen.

»Det er vel nok noget af det mest!«
Det var virkelig noget af det mest. Fru Hayman, den nye præsts kone, var temmelig storsnudet, og efter hendes mening var en snor med vasketøj i haven et tegn på, at ejeren hørte til de udannede. Hun havde irriteret hver eneste kvinde i Willow Green med sine stadige hentydninger til sin store »varsketøjsregning«, men det, der ærgrede folk mest, var dog hendes »fornemmes« udtale af ordet.

Doktorens søn havde fået ideen til sin udsmykning af præstegårdshaven samme aften. Han var på vej til præsten med en besked fra sin far, da han bemærkede de rædsomme laser, der flagerede fra nogle buske. Der var kommet nogle zigeunere gennem landsbyen tidligere på dagen, og de havde åbenbart efterladt kludene.

Skæbnen ville, at vaskeriets bil kom forbi i det samme.

»Der kører præstens varsketøj!« mumlede drengen, og i det samme slog den skøre

plan ned i ham. Han sneg sig hjem og hentede de nødvendige materialer — snor, plakate og sikkerhedsnåle.

»Tøjklæmmer bliver savnet, det gør sikkerhedsnåle ikke,« var den forhærdede spøg fugls erfaring.

Nu da hans værk var fuldstændt, skyndte han sig hjem gennem den mørke og rolige landsby.

Han sprang til side, da en bil foer forbi i en sindssvag fart, og løb hjemad i overstadigt humør.

»Hovsa! Der bliver snart mangel på æg i Willow Green, hvis folk kører sådan, når hønsene er ude,« tænkte han, da en bil til hvirvlende rasede forbi.

Han nåede hjem og gik straks ind til sin far med den attest, han havde hentet hos præsten.

»Måtte du vente, Martin?« spurgte doktor Raybold, »du har været længe om det.«

»Pastor Hayman snakkede med kapellanen,« svarede Martin brødbetynt, »jeg måtte vente lidt.«

»Nå, skynd dig op og klæd dig om. Vi tager af sted kl. syv, og skal spise, inden vi kører.«

Der skulle være velgørenhedsforestilling i nabobyen til fordel for et nyt sygehjem. Dr. Raybold medvirkede som »tredie talerkernevaskermedhjælper fra venstre«, som hans søn udtrykte det, og Martin, der havde en udmærket stemme, skulle synge solo.

Han smilede ved tanken om morgendagen, da han en timestid senere ordnede tæpperne om sin mor i bilen.

»Hør Martin, hvor er dit andet halstørklæde?« spurgte hun, da faderen kobled til, og Martin sprang ind ved siden af ham.

»Kunne ikke finde det. Men hvad, dette her er godt nok,« svarede Martin muntret.

»Ledt efter det?« spurgte doktoren.

»Ja, far,« svarede hans søn sandfærdigt.

»Du har sikkert slidt dig op med at lede efter det,« bemærkede faderen tørt, »for du havde det på, da du gik hen til præstegården.«

Men Martin svarede ikke. Hans hjerte stod stille. Nu vidste han, hvor han havde

glemt sit halstørklæde: under en busk i præstens have!

Hvad kunne han gøre? Han måtte have det tilbage. Der var kun eet tørklæde i Willow Green med skolens sorte, røde og gyldne farver. Angstens sved stod ham på panden, mens han grublede. Først tænkte han på at stå tidligt op, men det var risikabelt. Folk er tidligt på benene på landet, og alle kendte ham. Bare han kunne rende fra forestillingen. Men det var umuligt.

»Du er tavs, Sønnike,« bemærkede hans far pludselig, »nervøs?«

»Ja, lidt.«

Men der var en anden grund, end doktoren troede.

Pludselig for Martin op.

»Sid roligt! din noksagt,« råbte den forskrækkede dr. Raybold og reddede dem med nød og næppe fra at havne i grøften. »Du er jo livsfarlig at have siddende i nærheden af et rat.«

Drengen lo og sagde undskyld og sludrede muntret på resten af turen. Hans plan var klar. Han ville holde sig vågen, når de kom hjem, og så, så snart hele huset sov, kunne han smutte ud og bjerpe sit kompromitterende halstørklæde.

Godt og vel fire timer senere sagde Martin et søvnigt godnat til sine forældre. Da han var kommet ovenpå, klædte han sig af og tog et brusebad i håb om at komme til at føle sig lidt mere vågen. Men han var stadig forfærdelig søvnig, da han trak i et sæt sportstøj og lagde sig til at læse på sengen.

»Hvad Søren er meningen med far?« tænkte han. Han havde hørt nogen hoste nede i stuen og vidste, at hans far endnu ikke var gået i seng. »Jeg er bange for, jeg snart falder i søvn ...«

Han vågnede med et sæt, ved at bogen faldt på gulvet. Klokken var et kvarter i tre. Lettet over at den ikke var mere, krøb han ud af sengen og listede ned ad trappen med et par gummisko i hånden.

Han forlod stille huset ad køkkendøren, og efter at have taget skoene på løb han rask ud på vejen.

Snart kom han i fuld fart hen ad vejen gennem landsbyen. Han mødte ikke en sjæl. Ikke engang landbetjenten var ude.

»Jeg tør vædde på, at stridseren ligger og snuer i en eller anden lade,« tænkte han, »fordi stander landet i våde!«

Han nåede præstegårdens stakit og lo ved at se de ynkelige pjalter, som skimtedes svagt mod de mørke træer.

Martin lyttede et øjeblik, men der hørtes ikke en lyd. Så klatrede han over stakittet. Der lå hans halstørklæde som en mørk plet på den rimfrostbedækkede plæne. Det var kun et øjebliks sag at slynge det om halsen og bestige gærdet igen.

Han blev siddende lidt for at få vejret og for at lytte. Der hørtes ingen fodtrin, men i det fjerne nærmede der sig en bil.

»Nu af sted!« sagde han til sig selv, »du har ikke råd til at blive opdaget nu, lille ven.«

Han tog benene på nakken, men den sumrende lyd kom hurtigt nærmere. Skulle han gå i dækning, til den var forbi?

»Og dog, jeg tror ikke, det er nogen, der kender mig.«

Hans fødder med gummiskoene gjorde ingen støj, og han hørte, hvordan motorens brummen blev kraftigere og kraftigere. Var der ikke noget velkendt ved denne syngende motorlyd?

Med et sæt slog sandheden ned i ham. Den var kendt, fordi det var nøjagtig den lyd, hans fars bil lavede. Der var kun en bil i nabolaget med dette karakteristiske hvin!

Fortvivlet standsede Martin og lyttede stønnende. Ja, det var hans fars bil. Doktoren måtte være blevet kaldt ud til en syg. Den syngende summen blev stærkere.

»Kære lille Raybold,« hviskede Martin til sig selv, »du jokker rigtig godt gammeldags i spinaten, hvis du ikke får fart i gangvorterne. Det eneste skjulested er mellem buskene efter svinget.«

Som et lyn
foer han ned ad vejen

Som et lyn for han ned ad vejen til det sted, hvor han havde fundet sit »varske-tøj».

»Hvis det altid er så anstrengende at hæn-ge »Varsketøj» op, foretår jeg godt, at fru Hayman ikke gider,« tænkte han, idet han åndeløs masede sig ind i buskene. Der hang stadig et par klude, og han rev dem ha-stigt ned, for at de ikke skulle tiltrække sig opmærksomhed. Så kom to kraftige lys-stråler rundt om hjørnet.

»Far har lavet den lygte, der var i uor-den,« tænkte han og klemte sig længere ind i buskadset. Idet han ville føle, om jorden var for fugtig til at ligge på, kom han til at røre ved en firkantet pakke.

»Nåda! Zigeunerne har nok glemt fami-lieskatten.«

I lyset fra billygterne kastede han et blik på pakken. Det var en lille æske, indpak-ke i papir og forseglet med rødt voks.

»Gad vist, om den indeholder diamanter eller en patentmedicin mod hoste,« medi-trede han ligegyldigt med øjnene fæstet på bilen.

Hvad i alverden lavede hans far? For til drengens forskrækkelse havde bilen sat farten ned, og en eller anden lænede sig ud af bilen og så stift på buskene.

Han var set...
Nej, bilen kørte langsomt forbi, og Mar-tin udstødte et befrølsens suk. Det var al-ligevel ikke hans fars bil.

Lidt længere nede ad vejen standsede bi-len, bakkede og vendte.

»Faret vild,« bemærkede Martin, »jeg bli-ver, hvor jeg er. Det ville se mærkeligt ud, hvis jeg pludselig myldrer frem.«

To mænd steg ud. »Jeg ved, det er her, men jeg er dødsikker på, at der hang nog-le klude, da jeg kom forbi sidst,« sagde den ene af dem sagte.

»Så må vi hellere kigge efter,« svarede den anden med dybere røst. »Til hvilken side smed du den?«

»Til højre. Jeg drejer lygten sådan, at den skinner lige på buskadset.«

Hvad ledte de efter? Det måtte være no-get værdifuldt, som fik dem til at komme kl. 3 en kold vintermorgen. Men hvem smi-der noget værdifuldt i et tilfældigt bus-kads? Martin lå stille og lyttede, og de næste ord gav ham et chok.

»Vi skal nok finde sneen,« sagde den første, mens han rodede med lygten. »Og vi har pudset panserne. Så snart jeg var sikker på, at det var deres vogn, der var ude efter mig, så jeg mig om efter et sted at gøre af varen. Jeg valgte dette her, fordi det var let at huske.«

Snel Pansere! En lægesøn vidste, at »sne« er kokain; og vidste, at til trods for poli-tiets vagtsomhed blev giften smuglet ind i landet og solgt til fabelagtig pris.

Sådan hang det altså sammen med den sindssvage bilkørsel, han havde set på vejen hjem fra præstegården i aftes. Den første vogn havde været smuglernes, og den anden den forfølgende politibil.

De to mænd kom nu frem foran bilen, og Martin iagttog dem skarpt i skæret fra de stærke billygter.

Han, der havde talt først, var høj og pæn med et lille sort overskæg; hans kammerat var lille og fedladen, og da han lagde sin hat fra sig på køleren, afslørede han et reverbørt hår.

»Sort og rødt, som i hasardspil,« mum-lede drengen uforknýt. »Jeg bliver mere og mere hede om ørerne og kold om tæ-erne.«

»Den mørke paryk og skægget er en glimrende forklædning,« bemærkede »rød«, mens hans kammerat stillede på lygten, »men det er noget af et mirakel, at de ikke genkendte bilen.«

»Jeg skiftede nummerplader og fik den vasket i Dover,« svarede sort, »jeg hev sneen ud her, gav fuld gas, og lod dem mase af sted efter mig helt over til Seven-oaks, hvor en uskyldig handelsrejsende med alt til faget henhørende standsede for at få en forfriskning.«

»Vort årvågne politi!« mumlede den tykke.

»Og de undersøgte vognen og min frak-ke,« fortsatte sort, »men nummerpladerne

og forklædningen red dem til vands. Jeg sludrede elskværdigt om de dårlige tider for handelsrejsende i min branche, og om-talte et par butikker, jeg havde været inde i i Dover. En af dem forsvandt ud og tele-fonerede efter oplysninger i Dover. Derefter var de meget høflige, og jeg lod mig selvfølgelig ikke mærke med, at jeg vidste, det var pansere.

Rød sagde noget, som Martin ikke kunne høre.

»Næh, de kan ikke sætte en sorthåret handelsrejsende i spjældet, bare fordi han tilfældigvis ikke er rødhåret og har sne i lommen,« brummede sort, da den stramme lygte endelig begyndte at give efter, »når de ikke finder sneen, kan de ikke bevise noget. Jeg fortalte dem ligesom tilfældigt, at en snavset bil af samme mærke som min havde overhalet mig i vild fart og var drejet af ved Guildfort vejen. Jeg sagde, at det var en skandale, at politiet ikke stand-

Han viste dem pakken

sede sådan nogle hensynsløse bilister. De var nok travlt beskæftiget med at kæmme Guildfort, da jeg traf dig.«

»Hvordan ser pakken ud?« spurgte rød, da lygten endelig var rettet lige mod bus-kadset.

»Som sædvanlig. Æske med papir om og rødt voks. Fart på. Det ville være synd at ulejlige landbetjenten!«

Martin klukkede af fryd. Det var »zigeu-nernes familieskat,« de søgte!

»Det var vel nok noget af det mest!« tænkte drengen. »Smuglerbande på spil i lille landsby! Snydt af en skoledreng! Læge-søn fanger to banditter! Den kække skole-dreng trakteres med vin og kransekage på rådhuset!« Han lo: »Eller snarere, trakte-res med ris på rådhuset, hvis det med »varsketøj« kommer ud!«

Men hvad skulle han gøre? Tage giften med hjem til sin far? Det var for sent. Mændene nærmede sig ham. Og desuden, han kendte ikke engang nummeret på bi-len og kunne ikke se det for buskene. Sort drejede lygten lige mod hans skjulested.

»Der er buskene,« sagde han, »gad vide, hvor kludene er...«

»Nu eller aldrig!« tænkte Martin og be-vægede sig.

»Hvem der?« råbte sort skarpt.

Martin rejste sig og tog sig sammen. Hans plan var lagt.

»Det er en kold fornuftigelse at samle bær på denne tid!« bemærkede han roligt.

Den høje mand beherskede sin forskræk-kelse, men rød var tydeligt nok rædsels-slagen.

»Hvad i! Hvem? Hvor?« gispede han.

Den høje fandt mælet igen. Han var åbenbart lettet.

»Det er kun en dreng,« sagde han. »Hør, lille ven, hvad bestiller du egentlig her, skjult i en busk på denne tid?«

Martin, der sjældent blev nogen svar skyl-dig, begyndte: »Ja, det er blevet noget sent. For at sige det rent ud, så hørte jeg Deres vogn og troede, det var min fars. Og »den gamle« ville nok være blevet lidt stram i masken, hvis han havde truffet sin søn og arving på valsen kl. 3 om morgenen.«

»Og hvad har du så lavet?« spurgte sort, smilende til trods for øjeblikkets alvor.

»Hængt vasketøj op i præstens have,« kom svaret ufortøvet, og drengen skyndte sig at fortælle om sin spøg og det tabte halstør-klæde.

»Men nu er alt i vinkel,« sluttede han, »og jeg tøfler hjem i seng.«

»Hov, stop,« busede rød ud, »hvis du har sagt os sandheden, kan du godt vente et øjeblik. Hørte du, hvad vi talte om? At vi havde tabt noget?«

Han var stadig meget bange.

»Har De tabt noget?« spurgte Martin, »så skal jeg hjælpe Dem med at lede. Jeg troe-

de, De manglede en donkraft og kikkede efter noget til at løfte hjulet med. De er altså ikke punkteret? O.K. Jeg hjælper Dem med at lede.«

Hans muntre og ubekymrede væsen fjer-nede al tvivl. Sort talte igen:

»Det er en lille æske med papir om, som jeg må have tabt her i går, da jeg stand-sede her for at plukke mistelten,« forkla-rede han, »vi skulle samme vej tilbage og syntes, at det var umagen værd at kikke efter den.«

»Du lyver som en engel!« tænkte Martin, »du gav en god dag i al mistelten, da du for gennem landsbyen i aftes.« Højt sagde han: »Jamen så behøver De ikke at søge mere. Jeg har lige fundet denne her bag buskene,« og han viste dem pakken.

Røds udråb og deres befriede miner for-rådte dem. Rød kastede sig ligefrem over pakken.

»Min far var lige så tvrig som jeg efter at få pakken igen,« sagde den høje mand undskyldende, »det er en gave til min mor!«

Raybold standsede deres taksigelser og sagde godnat efter at have bedt endelig ikke at røbe til nogen, at de havde truffet ham.

»For selv om De ikke er her fra lands-byen, kunne det komme ud,« forklarede han dem, forvisset om at de ikke anede, hvad han havde hørt.

»Det var en nydelig familie!« bemærkede drengen, da han mavede sig gennem hæk-ken efter næste vejsving. Han gik ikke hjemad endnu, for han måtte gøre noget ved den affære. At tøve var at lade smuglerne slippe væk.

Fortættets side 24

Så du filmen
MED SCOTT TIL
SYDPOLEN?

SCOTT of the

Den brølende orkan, der fejede over det antarktiske fastland, piskede ubarmhertigt mod det uanselige telt. Det hårdt spændte lærred dirrede under sin kamp mod stormens rasen — med en lyd som en stadig hamren på trommer. Inde i teltet lå tre udslidte, dødeligt udmattede mænd tæt ind til hverandre i deres soveposer og ventede på enden, som de vidste måtte være nær ...

De havde oprindeligt været fem. Jeg havde set dem begive sig af sted på den sidste del af færdens til Sydpolen, fulde af håb om og tro på, at de ville være de første, der nåede den.

Fortællingen om denne strålende og tragiske indsats i polarforskningens historie, som jeg kendte fra bøger og uddrag af Scotts egen dagbog, var nu blevet levendegjort på film. I to timer havde jeg siddet der i mørket og stirret på billederne på lærredet, tryllebundet, stolt og taknemmelig.

Men lad os gå tilbage til starten på det hele. Captain Scott, der er vendt tilbage fra Antarktis på skibet »Discovery«, er fast besluttet på at stikke sydpå igen, og trods alle svære forhindringer og -skuffelser udruster han »Terra Nova«, en gammel hvalfanger, og med sit omhyggeligt udvalgte mandskab lægger han ud på den lange rejse sydover.

John Mills spiller Captain Scott med en fremragende forståelse af denne mand. Jeg tror, han svarer til enhver drengs opfattelse af en dristig polarforsker. Vi ser Scott som lederen,

der kan tage en beslutning, og vi ser den selvfølgelig disciplin blandt hans mænd. Ikke et øjeblik glemmer de, at han er lederen.

Fra det øjeblik, da »Terra Nova« begynder at pløje sig frem gennem pak-isen, går det op for os, hvilken enorm opgave denne håndfuld mænd har givet sig i kast med. Kun een ting ved de på forhånd: at det vil blive en ustandselig kamp med naturen under dens mest ubønhørlige former. Vi føler spændingen og eventyret, da den faste is nås, og motorslæder, ponier, hunde og kasse efter kasse med proviant og udrustning landsættes, og farten sydover begynder. Basis-stationens hytte rejses, og man gør sig klar til overvintringen.

Da er det, Captain Scott til sin overraskelse erfarer, at den norske polarforsker Roald Amundsen er i Antarktis. Amundsens ekspedition havde forladt Norge med Nordpolen som mål. Først da de var undervejs, hørte de om Scotts planer, og Amundsen besluttede da straks at ændre sine og forsøge at komme først til Sydpolen.

Dr. Wilson, der var Scotts nærmeste ven og leder af ekspeditionens videnskabelige afdeling, var klar over Scotts bitre skuffelse, men Scott forsikrede ham, at de skulle ikke deltage i et kapløb om at nå Sydpolen. Amundsens beslutning betød ingen ændring af ekspeditionens hovedformål: den videnskabelige udforskning af Antarktis.

Videre går det over de endeløse vidder af sne og bjerge. Captain Scott havde sat sin lid til motorslæder og ponier, men de svigter. Mo-

John Mills as

Billederne forneden, fra v

1. En af mændene er faldt dre redder ham efter e
2. Efter overmenneskelig om i sneen — og dør.
3. På Sydpolen. De fem mål, men som aldrig k
4. Eftersøgningsholdet fir begravet i sneen. En sidste ord i dagbogen.

SCOTT of the ANTA

over det ant-
hjertigt mod
endte lærred
mens rasen —
på trommer.
igt udmattede
res soveposer
ste måtte væ-

m. Jeg havde
sidste del af
om og trø på,
æde den.

ie og tragiske
rie, som jeg
otts egen dag-
på film. I to
ket og stirret
ebundet, stolt

a på det hele.
age fra Ant-
t besluttet på
le svære for-
r han »Terra
med sit om-
gger han ud

cott med en
and. Jeg tror,
fattelse af en
som lederen,

der kan tage en beslutning, og vi ser den selv-
følgelige disciplin blandt hans mænd. Ikke et
øjeblik glemmer de, at han er lederen.

Fra det øjeblik, da »Terra Nova« begynder
at pløje sig frem gennem pak-isen, går det op
for os, hvilken enorm opgave denne håndfuld
mænd har givet sig i kast med. Kun een ting
ved de på forhånd: at det vil blive en ustand-
selig kamp med naturen under dens mest ubøn-
hørlige former. Vi føler spændingen og even-
tyret, da den faste is nås, og motorslæder, po-
nier, hunde og kasse efter kasse med proviant
og udrustning landsættes, og farten sydover be-
gynder. Basis-stationens hytte rejses, og man
gør sig klar til overvintringen.

Da er det, Captain Scott til sin overraskelse
erfarer, at den norske polarforsker Roald
Amundsen er i Antarktis. Amundsens ekspedi-
tion havde forladt Norge med Nordpolen som
mål. Først da de var undervejs, hørte de om
Scotts planer, og Amundsen besluttede da
straks at ændre sine og forsøge at komme først
til Sydpolen.

Dr. Wilson, der var Scotts nærmeste ven og
leder af ekspeditionens videnskabelige afde-
ling, var klar over Scotts bitre skuffelse, men
Scott forsikrede ham, at de skulle ikke deltage
i et kapløb om at nå Sydpolen. Amundsens be-
slutning betød ingen ændring af ekspeditionens
hovedformål: den videnskabelige udforskning
af Antarktis.

Videre går det over de endeløse vidder af
sne og bjerge. Captain Scott havde sat sin lid
til motorslæder og ponier, men de svigter. Mo-

John Mills som Captain Scott

Billederne forneden, fra venstre:

1. En af mændene er faldet i en gletcherspalte; de an-
dre redder ham efter en helttemodig indsats.
2. Efter overmenneskelige anstrengelser tumler Evans
om i sneen — og dør.
3. På Sydpolen. De fem englændere, der nåede deres
mål, men som aldrig kom tilbage.
4. Eftersegningsholdet finder det ensomme telt, halvt
begravet i sneen. En af dem læser Captain Scotts
sidste ord i dagbogen.

tørerne bryder samme
bane sig vej i den dy-
til at nedskyde de tap-
kommet til at holde s-

Scott havde beslut-
skulle begive sig ud på
frygtelige rejse, og a-
slæderne for at spare
hertil havde han nøje
han udvalgte nu D-
Oates og Bowers og
dem, der skulle ledsag-
vej. De tre, der have
vendte tilbage til basi-
fortsætter sydpå.

Når du sidder og ser
pe sig fremefter og ov-
der, der tårner sig op
deres storhed. Videre
slutsomme og fulde af

Da, netop som de nå-
Bowers' skarpe øje er
me, der senere viser:
bundet til en slædeme-
sterne af en lejr, slæ-
lige aftryk af hundepo-
een ting: Amundsens h-

Det er den frygtelig
udmattede, frosthærg-
forfærdelige tilbagetu-
jordens barskeste land
imod, føret bliver svæ-
ninger i hænder og
Evans, der lider under

ANTARCTIC

Det store drama
genfortalt af

F. HAYDN DIMMOCK

m Captain Scott

enstre:

et i en gletscherspalte; de an-
n helttemodig indsats.
e anstrengelser tumler Evans

englændere, der nåede deres
om tilbage.
der det ensomme telt, halvt
af dem løser Captain Scotts

torerne bryder sammen, og ponierne kan ikke bane sig vej i den dybe sne. Mændene tvinges til at nedskyde de tapre små heste, som de var kommet til at holde så meget af, en efter en.

Scott havde besluttet, at kun fem mand skulle begive sig ud på de sidste 300 km af den frygtelige rejse, og at de selv skulle trække slæderne for at spare på hundene. Undervejs hertil havde han nøje mærket sig sine folk, og han udvalgte nu Dr. Wilson, løjtnanterne Oates og Bowers og underofficer Evans som dem, der skulle ledsage ham det sidste stykke vej. De tre, der havde været med så langt, vendte tilbage til basis-stationen, mens de fem fortsætter sydpå.

Når du sidder og ser disse tapre mænd kæmpe sig fremefter og overvinde alle vanskeligheder, der fårner sig op, vil du blive grebet af deres storhed. Videre og videre fremad, beslutsomme og fulde af håb om sejr.

Da, netop som de nærmer sig målet, opdager Bowers' skarpe øje en mørk plet langt fremme, der senere viser sig at være et sort flag, bundet til en slædemede. Nærvæd finder de resterne af en lejr, slæde- og skispor og tydelige aftryk af hundepoter. Det kan kun betyde een ting: Amundsen har slået dem...

Det er den frygtelige skuffelses øjeblik. Fem udmattede, frosthærgede mænd begynder den forfærdelige tilbagetur på 1300 km gennem jordens barskeste land. Og nu er vejret dem imod, føret bliver sværere, og de får forfrysninger i hænder og fødder. Den ukuelige Evans, der lider under følgerne af et stygt fald,

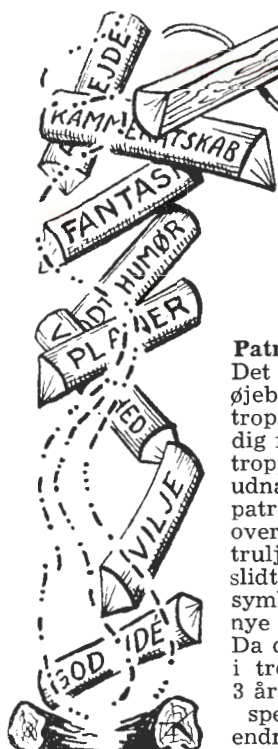
kæmper sig fremad for til sidst at falde i sit spor og dø...

Den næste er Oates, der er næsten lammet af forfrysninger og på det rene med, at han er et handicap for de tre andre. Mens de har slået lejr under en orkan, siger han roligt til dem, at han lige går udenfor et øjeblik, og at det nok varer lidt. Han kravler ud gennem den lille teltåbning, og forsvinder ind i den hyldende snestorm i håb om derved at kunne frelse sine tre kammerater.

Mil efter mil slider de tre tilbageblevne sig videre, skønt de alle ved, at enden er nær. Både proviant og brændstof er næsten sluppet op. Da de kun er 18 km fra depot-lejren, hvor der er rigeligt proviant og brændstof, må de slå lejr på grund af en ny orkan. Alt brændstof er nu sluppet op, og de har meget lidt mad tilbage. Snestormen raser i dagevis og gør det umuligt for dem at fortsætte. Og det blev enden. Den vældige orkan, som fejede det antarktiske fastland, piskede ubarmhjertigt mod teltet, så det lød som en trommeild, et akkompagnement til døden.

De sidste ord i Captaint Scotts dagbog vil aldrig blive glemt. Med svag hånd skrev han: »Vi vil holde det ud, indtil det hele er forbi, men vi bliver stadig svagere, naturligvis, og der kan ikke være langt til enden... It seems a pity, but I do not think I can write more — det er en skam, men jeg tror ikke, jeg kan skrive mere« — — —

Patuljeførers Lide

Er du kommet godt i gang?

Patuljefører! — Det var et stort øjeblik, da din tropsfører kaldte dig frem og i hele troppens påhør udnævnte dig til patuljefører og overrakte dig patuljlens gamle slidte stander som symbol på din nye værdighed. — Da du rykkede op i troppen for ca. 3 år siden, var alt spejderarbejdet endnu nyt og ukendt, men du faldt hurtigt til i patuljen og arbejdede dig frem, fordi din patuljefører satte dig på sporet og hjalp dig i gang. Nu er han blevet skovmand, og du skal føre patuljen videre. Du kan tro, at han følger dig for at se, hvordan det går, for han var ikke glad for at give slip på sin patulje. Han kan og vil hjælpe dig, hvis det kniber, men vær vis på, at det afhænger først og fremmest af dig selv, hvordan det går.

Vi beundrer store mænd, der udfører bedrifter, selv om det måske ikke bliver i den store stil. Begynd med den opgave, der er stillet dig. Du skal lede din patulje, ikke ved kommando og store ord, men ved dit eksempel. Det er din egen optræden i kammeraternes kreds, der gør dig til fører for dem, ikke fordi du har to hvide striber på brystlommen og en udnævnelse fra din tropsfører. Men hvorfor er du blevet patuljefører?

Mon ikke dine kammerater har valgt dig, fordi de mener, at du er den bedste til det. De har ved valget vist dig tillid, og det er en forpligtelse!

Nu skal du vise dig tilliden værdig. Begynd med at lave en sammensværgelse! Snak med dine patuljekammerater om, hvordan det skal være i patuljen. Lav nogle love og skriv under på dem hver især.

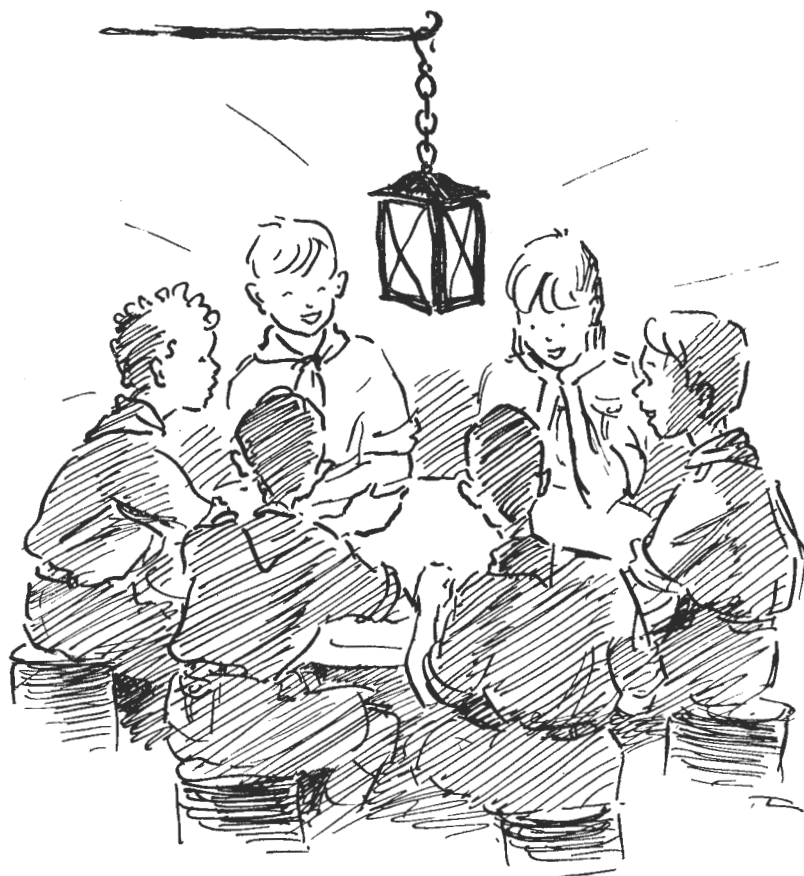
En patulje kan ikke arbejde

godt, hvis ikke alle medlemmer er med. Hver mand i patuljen har sit speciale og sine bestemte opgaver.

Tænk på, hvad der vil ske, hvis krønikeskriveren ikke kommer til en spændende tur. Han, der er så dygtig til at skrive dagbogen! Det vil til evige tider kunne ses i dagbogen, at han ikke var med på den tur. Omtalen af den er mat og tåget! Eller hvis skatmesteren blev væk, hvem skulle så betale mælken til havregrøden? Du kan se, det går ikke! Altså en af lovene må være: Når patuljen har vedtaget at tage på en tur, er der faktisk ingen gyldige undskyldninger for at blive væk.

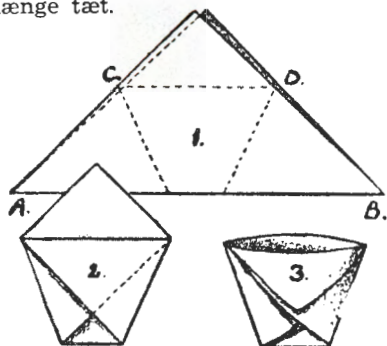
Du kan selv finde flere love, som måske er nødvendige i din patulje.

Det er sikkert også nødvendigt at lave om på embedernes fordeling. Den lille ny spejder skal jo ikke blive ved med at hente brænde og vand. Han skal også lære noget, og du må hjælpe ham dermed. Dit eget tidligere embede er jo også blevet ledigt. Hvem skal være din efterfølger som assistent? Det er vigtigt, at du tænker dig godt om, før du træffer dit valg. Måske skulle du vente lidt med at vælge ham. Det giver en gavnlig konkurrence, som letter overgangen for dig! Vælg den, du mener er bedst egnet, en god kammerat, som du kan stole på. Husk

Begynd med at lave en sammensværgelse!

Står du i en snæver vending og savner et drikkebæger, kan du nemt fremstille et af et stykke rent og stift papir, som først bøjes efter diagonalen (fig. 1). Derpå bøjes — efter de stiplede linier — A op til D og B op til C (fig. 2), og tilbage er kun at bøje de to trekanter foroven ned på plads. Selv med vand i (!) holder bægeret forbavsende længe tæt.

på sin altid skarpe dolk. Køb derfor en lille karborundumsten, sy af en læderlap en lomme til den på dolkeskeden — og giv så dolken en omgang, hver gang den viser mindste tegn på »sløvhed«!

Når I to så i fællesskab skal til at tage fat på arbejdet, gælder det om at lægge en god plan for spejderuddannelsen. Foreslå hele patruljen, at I i løbet af 1950 vil være 2. kl. spejdere allesammen, og at 2. kl. spejderne skal tage 1. kl. prøven. Det kan lade sig gøre, hvis I vil, og så har I et mål at arbejde imod. Men hvor skal I få ideerne fra til at gøre arbejdet interessant? Jeg vil gerne lægge et godt ord ind for bogen »Patruljearbejde« (pris 1,25 kr., fås på depoterne). Den giver dig en hel masse gode ideer og en række færdige mødeprogrammer, og den er en god hjælp. Hvis patruljen har mange penge i kassen, skulle I købe en svensk bog af Långa lassot: »Din patrull«. Den koster 10 kr. (fås på depoterne), men den er pengene værd. Der er ideer til mange år frem i tiden. Og du kan jo sagtens læse svensk!

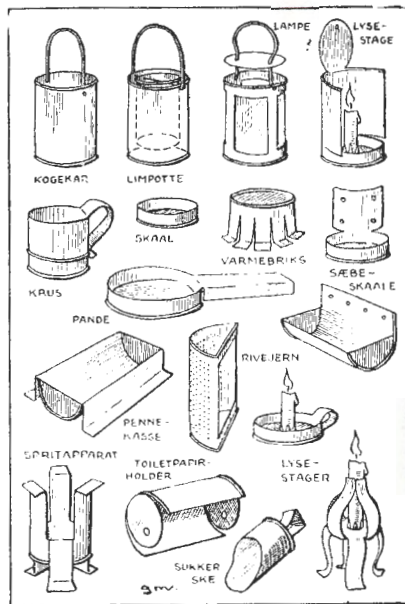
Ugle.

Altmuligmanden

Lav det af en konserverdåse.

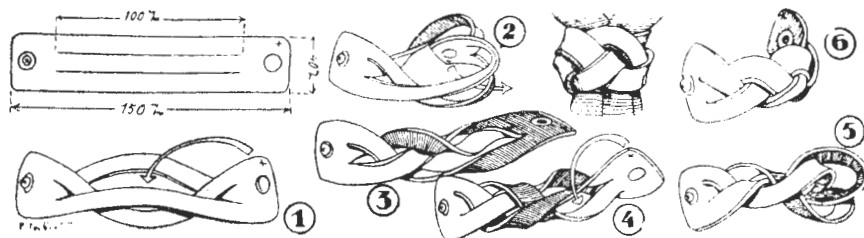
— er god mod dyr!

Eller benyt nedenstående arbejds-
tegning til af et stykke tyndt læder
i patruljefarven at lave en smart
tørklædering. Tallene angiver mil-
limeter. Hvis du ikke selv kan sæt-
te en tryklås fast, kan du for en bil-
lig penge få en sadelmager til at
klare de paragraffer.

Mon ikke vi kan være enige om, at kun de tørlklæderinge, man selv har lavet, er der noget ved? I alle gode patruljer er det da også en uskreven lov, at bestemmer man sig for at gå med tørlklæderinge, skal de være ens inden for patruljen og hjemmelavede, selvfølgelig! Der er 117 måder, hvorpå I kan lave sådanne ringe. Dels de gamle, prøvede: udsåret i ben, træ eller bambus, flettet af bast, sejlgarn eller læder (tyrkerknob), udhulet hjortetaksstump, sneglehus el-ryghvirvel o.s.v.

Men her er et par helt nye ideer:

Hvad sneen afslørede -

Detektiv Ottos resultat af sine iagttagelser

1. En cyklist er kommet fra højre. Lidt før lygtepælen er han stået af, sandsynligvis fordi der var noget i vejen med cyklen. Han har ikke kunnet udbedre skaden og har trukket cyklen videre. Mens han reparerer, er en mand kommet kørende med en trillebør fra højre, er standset op ved lygten og har kigget på; derefter er han trillet videre mod venstre.

2. En tigger med træben (venstre ben!) og støttet til to stokke er kommet humpende fra venstre i forgrunden. Neden for huset har en dame overhalet ham, har sat en spand eller lignende (den runde ring) fra sig, mens hun har givet ham en skærv og er gået videre ud til højre, mens tiggeren også er humpet videre.

3. En bil (de brede sorte striber) er kommet kørende fra højre og har gjort holdt ved gadedøren overfor. En dame og en herre er steget ud; damen er straks gået ind gennem gadedøren, mens herren først har betalt chaufføren og derefter er fulgt efter. Bilen er bakket lidt og har så fortsat videre mod venstre.

4. En hestevogn (een hest!) er kørt mod venstre; hesten har først været i skridt og er derefter slået over i trav.

5. 3 mænd er kommet gående midt ned ad gaden (soldater?) fra højre; et barn har fulgt med dem og er bøjlet af og gået ind i det hus, hvor Otto bor.

6. En dreng er kommet gående fra venstre over på det modsatte fortov. Kort efter gadedøren har han lavet sig en snebold og har kastet den efter en større dreng på den anden side af gaden. Denne er løbet efter ham tværs over gaden, hvorfor den førstnævnte dreng er stukket af, forfulgt af den anden.

7. En dame er kommet fra gadedøren overfor og er gået skråt over gaden, ledsaget af en hund i snor, først på højre side, senere på venstre side af damen.

8. Forneden til venstre findes tre sporaftryk efter en mand, der har kastet brødkrummer fra sig og har ladet papiret ligge på gaden. Krummerne er blevet ædt af en solsort el. lign. (hopsor) og tre duer el. lign. (gangspor).

Det gav ialt spor af 14 mennesker, 4 køretøjer, 1 hest, 1 hund, 1 solsort og 3 duer. Havde du lige så mange, var det virkelig fint klaret!!

„Varsketøj“

Fortsat fra side 7

Heldigvis havde kvæget siddet en stund over markens langs med hækken, så han kunne liste tilbage, uden at det frosne græs knirkede under hans fødder. Han krøb ud på vejen gennem et led og nåede tæt op til bilens bagende. Jo, der var en bagagebærer, hvor han kunne sidde uset. Han måtte kravle op på den og prøve at tiltrække sig politiets opmærksomhed, så at mændene kunne blive fanget med kokainen på sig. »Hvis de ikke finder sneen, kan de ikke bevise noget,« som sort havde sagt.

Det morede ham at høre de to mænds benærklinger.

»Rask lille knægt,« sagde sort, der var ved at rette lygten ind igen.

Men rød var af den mening, at en ordentlig endefuld var det bedste for en slynge som Martin.

»Din gamle utaknemmelige svinepels!« hviskede Martin og truede med næven.

»Det var et held, han var så ivrig efter ikke at blive røbet,« sagde sort, »han tør ikke sige et ord om, hvad han har set. Stak os bare sneen, som et artig barn.«

»Jeg er bange for, at du har misforstået situationen,« tænkte det artige barn bag en busk tæt ved bilen.

Rød satte sig ved rattet. Selvstarteren hylede, og Martin foer hen til bilen. Et øjeblik efter kørte smuglerne af sted med Martin, der klyngede sig til sit ubehagelige sæde.

»Jeg dør af kulde, hvis jeg ikke skvatter af forinden,« tænkte Martin og satte næb og klør i, da bilen susede om et hjørne. Der var ikke en sjæl på vejen, og Martin tænkte på at prøve på at dække for baglygten og således gøre politiet opmærksom på vognen, da farten begyndte at tage af.

Sort stak hovedet ud gennem vinduet, og drengen hørte tydeligt hvert ord.

»Jo, det er Sevenoaks. Vi kan få vand nede ved pumpen i den anden ende af byen. Har vi en spand? Det er da en af de få ting, der ikke mangler ved denne bil. Ingen ekstra benzin, intet reservehjul. Det er en skidt vogn til denne forretning.«

Han trak hovedet til sig, og bilen rullede videre. Martin kunne høre dem tale, men forstod ikke ordene.

Han kendte godt Sevenoaks. Han måtte gøre noget, mens smuglerne fyldte vand på køleren. Bare han kunne pifte deres hjul og så hente politiet. Men hvis han punkterede ringen, ville de høre det og fange ham. I det mindste ville de blive advaret og slippe væk.

Nu var de kommet gennem Sevenoaks. Bilen skatede farten og standsede lidt uden for byen.

I en fart gled han ned fra bagagebæreren og ind under bilen uden at ænse, hvor farligt det ville være, hvis den bakkede.

Med stivfrosne fingre følte han i lommen, mens han lå der på ryggen. Han havde fået en idé. Jo, der var hans lommekniv.

Mændene masede med den elendige pumpe. Han måtte løbe den risiko, at de hørte ham. Hurtigt klemte han det ene blad ind under hjulet, og netop som sort åbnede køleren med stort rabalder, bøjede han håndtaget opad. Bladet knækkede lige ved håndtaget med et skarpt smæld.

Han lyttede åndeløst. Mændene havde ikke hørt ham! Hans hænder var så stive af kulde, at han næppe kunne bruge dem, men han arbejdede febrilsk. Med det andet blad skar han en revne i dækket og satte det brækkede blad fast i den. Når bilen kørte frem, ville vægten drive bladet ind i slangen.

Lydløst som en kat krøb han væk fra bilen og ind til vejkanthen. Der rejste han sig og løb alt, hvad han kunne, med det stille håb, at han ikke ville blive set, når han passerede lygtepælene.

På politistationen fortalte han sin historie, først til en forbavset betjent, så til en søvnig inspektionsbetjent og endelig til overbetjenten.

»Var de begge rødhårede?«

»Ja. Men den ene havde en sort paryk.«
»Far og søn? Det er dem, vi søger.«
»Spejder?« spurgte overbetjenten.
»Ja, kostskoletroppen. Ikke her.«
»Tænkte det nok! Kom med.«

Martins plan havde virket. De fangede de to mænd. Rød havde »sneet«.

Der blev ringet til Martins far, som lovede at hente drengen. Mens de ventede, fortalte han endnu engang om nattens hændelser.

»Men ikke et ord om præstegårdens »varsketøj« til min far,« bad han, »vi siger bare, at jeg havde glemt mit halstørklæde i landsbyen.«

Da de kørte hjem gennem Willow Green, måtte Dr. Raybold køre meget langsomt gennem en mægtig skare folk, der havde samlet sig uden for præstens have. Doktoren så til venstre for at finde ud af, hvad de lo af, og udstødte et forbavset udbrud.

Martin spruttede af grin, men prøvede på at hoste og lade som ingenting.

»Der er nok nogen, der har haft en spøg for,« sagde han.

Hans far svarede ikke, men kørte videre. Endelig talte han.

»Hvor var det, du fandt dit halstørklæde?«

Så havde far altså regnet den ud!

»I landsbyen, far, hvor jeg havde glemt det.«

»Nærmere bestemt i præstens have måske?«

Martin overgav sig.

»Du burde have været detektiv, far!« sagde han og spekulerede på, hvad hans skæbne ville blive.

»Een af den slags er nok til vor familie,« svarede doktoren tørt, idet han drejede ind ad indkørslen, »du ventede da vel ikke, at jeg skulle hoppe på den, at du var stået op kl. 3 i morges bare for at hente dit halstørklæde?«

Landsbyen hylede af grin over »varsketøjet«, før den rasende fru Hayman opdagede det. Ingen mere sig mere over spøgen end dr. Raybold. Alle hans patienter snakkede ikke om andet, og han lo indendigt ved tanken om, at han kendte ophavsmanden til det hele. Men han var nødt til at skjule denne fryd for alle, navnlig da for Martin.

Samme aften kaldte han Martin ind til sig.

»Nu hænger du på den!« sagde drengen til sig selv, »nå, det var sjov, så længe det varede. Op med humøret og tag, hvad der falder.«

Hans far så strengt på ham.

»Det forbavser mig, at min søn kunne glemme sig selv i den grad, at han spillede en dame et så usømmeligt puds, oven i købet skønt hun er praktisk talt fremmed i landsbyen,« begyndte han barsk, »det ville være mod mine principper at lade en sådan forseelse være ustraffet.«

»Op med modet, du gamle!« sagde Martin, dog ikke højt.

»Heldigvis har jeg forvisset mig om, at dit navn ikke behøver at komme frem i forbindelse med den anden affære.«

Martin drog et befrøelsens suk. Han havde frygtet skolens drillerier, når det kom ud, at han havde forsvundet sig som detektiv.

»Man kan imidlertid ikke forvente, at nyheden ikke vil sive ud alligevel,« fortsatte doktoren. »Den risiko må du løbe. I så fald må du selv klare dig med fru Hayman. For du kan ikke vente, at din tilstedeværelse i landsbyen kl. 3 om morgenen ikke vil blive sat i forbindelse med den omtalte utilbørlighed.«

Hans far rejste sig.

»Du fortjener en endefuld. Men jeg har fundet en anden måde at straffe dig på. Kom her!«

Martin adlød.

»Du skal gå i seng på slaget syv i aften. Du har en del søvn, du skal have indhentet. Men da du alligevel ikke sover de første par timer, vil jeg forære dig dem her: »Sherlock Holmes bedrifter« i to bind.«

Om Martin gik i seng med det samme, skønt klokken endnu ikke var syv!

ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE
OTTAVA CANADA

HEADQUARTERS

POLICE NOTICE :

February 2nd. 1950

Concerning the mysterious and unsolved disappearance in the desolate North of the previous mentioned 5 gold diggers who since November last year have been the cause of numerous enquiries as to their whereabouts.

Therefore the Headquarters of THE ROYAL CANADIAN MOUNTED POLICE have decided to hand over the affair to the section "E" of the North West R.C.M.P., to put into operation the continued search of the five persons: Jack Harnish, Hall Campbell, Joe MacDonald, Charlie Bates and French Louis somewhere in the wild and desolate territory of Porcupine River and between Fox Wood and Alaska Bay, as soon as spring commences.

To assist the Police in this hard, and difficult search, young, fit and able-bodied men - preferably people who are accustomed to spending much of their lives in the forests and outlandish districts - are asked to report to the nearest R.C.M.P. post for voluntary service in the forthcoming organized search, which is due to start Thursday the 6th of April and will be in operation for five days.

The Police authorities have offered a number of rewards for information which will lead to a satisfactory solution of the unsolved problem.

The voluntary search parties must be prepared to work in co-operation with the Police and to accept and obey orders and/or instructions given to them. They are to meet at Fort Knox, 2 miles south west of Milford with their own camping outfits on the night of the 5th of April.

Every person who offers his services will receive direct instructions during the second half of March.

The Police Headquarters of the R.C.M.P.

Joseph Wark
Chief of Police

Fra Politiet!

PROKLAMATION!

I anledning af den mystik og gådefuldhed, der stadig hviler over de 5 guldgraveres forsvinden i ødemarken, hvor de siden november måned har været efterlyst, har politi-departementet besluttet at lade Nord-Vest-Politiet iværksætte en almindelig eftersøgning af **Jack Harnish, Hall Campbell, Joe MacDonald, Charlie Bates og Franske Louis** i de store, øde og vildsomme territorier omkring Porcupine River og mellem Fox Wood og Alaska Bay, så snart foråret sætter ind.

Til assistance for politiet i denne krævende og vanskelige eftersøgning opfordres herved unge, handlekraftige mænd — fortrinsvis folk, der er vant til at indrette sig på livet i skovdistrikterne og ødemarkerne — til at melde sig hos de lokale myndigheder til frivillig deltagelse i denne eftersøgningsaktion, der startes torsdag d. 6. april, og som skal vare 5 døgn.

Politidepartementet har udsat en række belønninger for tilvejebringelsen af de bedste oplysninger, der fører til opklaringen af de 5 mænds forsvinden.

Det frivillige eftersøgningsmandskab, der skal være villig til fuldstændigt samarbejde med politiet og i et og alt indordne sig under de derfra givne ordrer og instrukser, møder på Fort Knox, 2 miles sydvest for Milford med egen udrustning onsdag den 5. april, og hver enkelt person, der stiller sig til rådighed, vil direkte modtage yderligere instrukser i slutningen af marts.

Politichefen.

Det må da være noget for os!!

Fra Canada har SPEJDERNES MAGASIN modtaget ovenstående brev med anmodning om offentliggørelse. Da vi ikke kan være sikre på, at alle interesserede blandt de ældre spejdere kan tilstrækkeligt engelsk til at oversætte dette vigtige dokument, har vi foretaget en summarisk oversættelse.

Vi håber i næste nummer, at kunne bringe navnene på de troppe rundt om i landet, som kan rose sig af at have spejdere, der tør give sig i kast med denne farefulde opgave — og som er fundet egne de dertil. Vil din trop mon blive nævnt?

Med samme post som ovenstående brev modtog vi et fotografi fra de skovrige egne omkring Porcupine River og bringer også dette her på siden.

KORPSET RUNDT

»Ragelset« blev til et tropshus!

Der lå i vintermånederne i fjor en bunke bjælker og gamle sten på Stenløsevej(!) syd for Odense. Nu er ragelset, som forbipasserende kaldte det, blevet til en spejderhytte for Fruens Bøge trop.

Eventyret begyndte ved Flødegaarden ved Nyborg, hvor en gammel ladebygning, der har stået siden 1850, nu skulle nedbrydes. Ejeren, hofjægmester Gregers Juel, overlod velvilligt spejderne at nedbryde laden og anvende tømmer og mursten til tropshus. Raske spejderhænder fik hurtigt jævnet bygningen med jorden, og materialet blev sorteret og kørt til Odense.

Der kunne blive to huse af de nedbrudte materialer, og troppen fik overladt den ene halvpart af tømmer og sten, som spejderne i løbet af forårmånederne fik rejst til et hus. Også blandt spejderforældre var der interesse for sagen, og blandt de ivrigste så man tropsrådsformanden selv, der uopholdeligt arbejdede for et godt resultat.

I løbet af dette forår vil der blive indrettet en sovesal på loftet med plads til ca. 50 drenge, så troppe, der besøger byen i sommer, er velkomne til at overnatte her.

MÅNEDENS DIGT

Den mand er ikke stort bevendt,
som praler af sin hjerne —
det er jo kun den skrumpne nød,
som rasler med sin kerne.

H. V. Kaalund.

Pejsen i Fruens Bøge trops nye hus

De tre af firlingerne

er nu blevet så gamle, at de har nået spejderalderen og er blevet optaget i Juelsminde-troppen ved Horsens. Den fjerde er naturligvis lige så gammel, men hun er en pige, og da der ikke findes pigespejdertrope i nærheden af firlingernes hjem, har Karen ikke kunnet blive spejder, og der er ikke noget at sige til, at hun er en lille smule misundelig på Jens, Peter og Anders!

Et par guldorn!

Jeg deler verden i tre klasser: De få, der bevirker, at noget sker, de mange, som iagttager, at det sker, og det overvældende flertal, som ikke har begreb om, at noget sker.

Nicolas Murray Butler.

Den, der står tidligt op, har noget af morgenstundens friskhed over sig hele dagen.

Gammelt kinesisk ordsprog.

Hytte til leje!

I Nordsjælland ved Lillerød har Robin Hood trop og flok en dejlig hytte, »Sherwood Hytten«, med stor pejsestue, førerlokale og køkken i den ene halvdel og sovesal i den anden. Rundt om hytten ligger en herlig grund med birketræer og en sø, som det kan ses på det største af billederne. Troppe har bedt os meddele, at de gerne lejer hytten ud mod en beskednen afgift (50 øre pr. næse pr. nat, mindst kr. 5) til andre troppe og flokke. Henv. sker til »hyttefatter«, Erik Christensen, Overgaden neden Vandet 11, København K (tlf. C. 1641 efter kl. 18).

P.S. Og husk så, alle I, der låner denne og andre hytter, som velvilligt stilles til rådighed af troppe, der ved stort arbejde og megen af-savn er blevet hytteejere, husk, at I er gæster i disse hytter og gør ikke den udviste gæstfrihed til skamme. Af sørgelig erfaring ved jeg, at der er troppe og flokke, som man aldrig mer ønsker at se som gæster i sin hytte!

Red.

NYE NAVNE TIL

ÆRES SIDER

1. KL. SPEJDERE

Sct. Pauls trop, H.K.D.:
PF Jørgen Petersen.
PF Ib Kofod.
PF Ole Søgaard.
Niels Ebbesens trop, Randers:
PF Palle Christensen.
1. Nyboder trop:
PF Karsten West Nielsen.
3. Ørdrup trop:
Hans Jørgen Lundbye.
Jens Raabye Magle.
Bjarne Petersen.
Dueholm trop, Nykøbing M.:
PA Erik Drejer.
1. Ørdrup trop:
Skm. Povl Holm Jørgensen.
PF Allan Pelch.
PA Svend Olav Clemmensen.
5. Odense — Sct. Georgs trop:
Skm. Benny Laulund Hansen.
1. Brønshøj trop:
Skm. Karsten Behrndt.
PA Mogens Pedersen.
PA Bent Thomassen.
PA Peter Jensenius.
Brande-Thyregod trop:
Skm. Erik Jessen.
Skm. Steen Danø.
Holger Juel Andersen.
Ewald Sicher.
Bent Nielsen.

PF Knud Juel Andersen.
PF Kaj Flemming Jessen.
Kongsvang trop:
PF Jørgen Hansen.
PF Per Sørensen.
3. Østerbro trop:
Skm. Finn Kristoffersen.
Skm. Erik Jakielski.

VÆBDERE

Sct. Pauls trop, H.K.D.:
PF Jørgen Petersen.
PF Ole Søgaard.
PF Erling Petersen.
PF Ib Kofod.
PA Frode Schwartz.
PA Gunnar Andersen.
»Fostbrødrene«, Bagsværd:
PA Henning Heiberg Larsen.
PA Henrik Thorup Jensen.
1. Århus trop:
John Jensen.
1. Nyboder trop:
PF Jørgen Tarp Andreasen.
PA Ib Elboth.
2. Århus trop:
PA Hakon Jespersen.
3. Ørdrup trop:
Hans Jørgen Lundbye.
Dueholm trop, Nykøbing M.:
PF Erik Flintholm.

Kong Hans trop, Ålborg:
Poul Nørlem.
Gjængerne trop:
PF Jørn Helmer Hecht Hansen.

Brande-Thyregod trop:
Holger Juel Andersen.
Evald Sicher.
Skm. Erik Jessen.
Skm. Steen Danø.
PF Knud Juel Andersen.
PA Hans Frederik Lassen.
Sp. Keld Danø.
Sp. Niels Borgaard.
PF Kaj Flemming Jessen.

9. Århus trop:
PF Jørgen Lind.
PF Henning Vanbak.
PA John Sørensen.
PA Erik Andersen.
1. Kjellerup trop:
PF Søren Chr. Sørensen.
PF Hans F. Andersen.

1. Brønshøj trop:
PF Per Diepgen.
PF Finn Nerland.
Skm. Karsten Behrndt.

1. Hinnerup trop:
Sp. Thyge Tranæs.
5. Frederiksberg trop:
PA Gunnar Ørsted.

3. Østerbro trop:
Skm. Preben Petersen.
PF Erik Svarre Jensen.
Skm. Erik Jakielski.

RIDDERE

Brande-Thyregod trop:
Holger Juel Andersen.
5. Odense — Sct. Georgs trop:
Kjeld Stig Hansen.
Gjængerne trop:
Hans Andreasen.
Kongsvang trop:
PF Per Sørensen.
PF Jørgen Hansen.
5. Frederiksberg trop:
Skm. Svend Andersen.
PF Per Jensen.

VANDRINGER

60 km.
1. Brønshøj trop:
Skm. Karsten Behrndt.
3. Charlottenlund trop:
PA Svend Hendrup.

100 km.
1. Brønshøj trop:
Skm. Jan Hauge.
PF Finn Nerland.
PF Knud Østergaard.
PA Mogens Pedersen.
PF Per Diepgen.

Godt skuldret.

PF Jørgen Nørgaard og PA Lars Andersen, Hem ved Mariager, har 14 km frem og tilbage til skole og spejdermøder i Trane-trop, Mariager, og alligevel har Jørgen fået mødeknap i guld og Lars mødeknap i sølv.

Lidt om falske venner —

De gamle indianere havde nu deres egen måde at sige tingene på. Et gammelt indiansk visdomsord siger således om de falske venner: En falsk ven er som skyggen. Så længe solen skinner, kan man ikke blive af med ham, men når truende skyer dækker himlen, forsvinder han sporløst.

Hvem kan hjælpe?

som skulle være i besiddelse af noget, så skriv eller ring straks til korpskontoret, Fiolstræde 19, København K. PALæ 5711.

Der er udsat et patruljekogesæt i præmie for oplysninger, der fører til disse uerstattede tings tilvejebringelse.

God jagt!

Gamle Ravn.

Du kan lige stole på, der har været glæde på redaktionen de sidste dage, for vi har nu fået sikkerhed for, at Spejdernes Magasin endeligt og fuldgjældigt har forladt den slanke linie og har taget på i vægt, at vi med andre ord for fremtiden udkommer med 16 i stedet for med 12 sider!! Også på dette punkt er vanskelighederne fra krigens tid nu lykkeligt overvundet, og med mindre der atter skulle komme urolige tider og deraf følgende nye papirrestriktioner og andet fælt, har du for sidste gang ærgret dig over et kun 12-sidet Spejdernes Magasin. At udvidelsen giver redaktøren lidt ekstra travle timer skulle ovenstående snapshot kunne give et vagt indtryk af!

Som du sikkert alt har bemærket, er dette nummers — iøvrigt fornøjelige og spændende — fortælling sat med noget, der i bogtrykker-sprog hedder nonpareille (hvilket ikke lader sig udtale, da det er fransk); det er jo uægtelig noget småt noget, men det har den fordel, at der kan stå over dobbelt så meget, når vi bruger den skrift. Men er det for småt? Lad mig høre din uforbeholdne mening herom — og benyt så blot samtidig lejligheden til at rakke ned på redaktøren — måske ikke så meget i al almindelighed som mere specielt over stof i bladet, som du finder overflødig, eller som mangler, eller er dårligt behandlet, eller sløjt illustreret, eller hvad ved jeg!

Til beroligelse for de særligt ivrige brevskrivere skal jeg oplyse, at en almindelig postkasse kan rumme 1500 breve — endda 1800, hvis de stoppes godt sammen.

Med løfte om, at alle, såvel saglige som kværlantiske breve vil blive taget med i vore overvejelser, være du hermed hilset af

Torben

(forventningsfuld redaktør).

Et rigtigt tilbud fra Depotet

SPEJDERMEISEN — den nye af korpset standardiserede model — med dobbelt vinkeljernsbeslag — gennemgående nitter — og gjorde-remme med påmonteret skulderfild — den rigtige khakifarve, kantet med naturel læder — kort sagt den rygsæk, som er bedst egnet til vort formål **kr. 38,50**

samme med udvendig lomme **kr. 42,50**

ROVERMEISEN — udførelse som spejdermeisen men større og med sidelomme — ekstra forstærket ramme **kr. 54,50**

— der findes også en billigere udførelse til **kr. 33,50**

Vi har et lille restparti randsler, skuldertasker og paksække, som vi realiserer til priser fra **kr. 4.00**

ORIGINAL »DITMAR« LEJRLYGTE til petroleum, handy størrelse, leveres i røde, blå og grønne **kr. 8,25**

FLØJLSBUKSER kommer på lager i marts måned i blå og drap.

Livmål 64—92 cm. **Pris 29.85—36.50**

TRÆNINGSDRAGTER.

Svensk model, ekstra fin kvalitet, 100 % bomuld, kornblå med hvidt bærestykke. **EKSTRA BILLIGT!!!** Størr. 38—42. **kr. 25,50—28,50**

SPEJDERHATTE får vi atter i slutningen af marts. Alle størrelser. **kr. 15,85—17,85**

Gummisko

kommer på lager i april i begrænset antal, vi anbefaler derfor bestilling allerede NU. — Hvide, blå eller drap.

hvide og drap — størrelse 32—35..... **kr. 6,85**

hvide, blå og drap, størrelse 36—39..... **kr. 8,25**

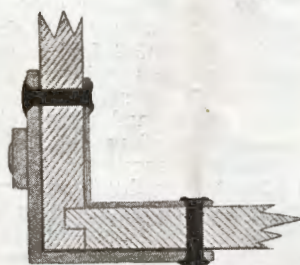
hvide størrelse 40—46..... **kr. 8,85**

PLASTIC TALLERKENER og KRUS,

meget stærke for stød og slag, pris pr. sæt, 3 dele..... **kr. 9,40**

løse tallerken, dybe og flade, pris pr. stk. **kr. 2,95**

— krus pris pr. stk. **kr. 3,50**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.
Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ravnig,
Søgade 3, Sere.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526
Eksp. Kl. 9—17½, Fredag 9—19, Lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALæ 5711. Kontortid Kl. 8—16, Lørdag
Kl. 8—12. Giro 2284
Bagge Blades Ekspedition
Korpskontoret